

# ΑΘΩΝΙΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΩΝ ΘΗΣΑΥΡΩΝ - ΕΤΟΣ 7<sup>ον</sup>

ΙΣΧ  
ΜΗΚΑ

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2002 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 84

## Πολιτεία

Χριστός γεννᾶται δοξάσατε·  
Χριστός ἐξ οὐρανῶν ἀπαντήσατε·  
Χριστός ἐπὶ γῆς ὑψώθητε



**Ο** ἐκ Θεοῦ Θεός Λόγος μετὴν ἀνερμη-  
νευτη θεία Του κένωση, τὴν κάθοδό Του  
ἀπὸ τὰ ἄνω στὴν ἀνθρώπινη ἐσχατία,  
(τὴν ὁποία ἔνωσε ἀδιάλυτα μετὸν ἑαυτό Του), τὴν  
ταπείνωση καὶ τὴν πτωχεία Του μεταποίησε τὰ κάτω  
σέ ἄνω· μᾶλλον ἔνωσε τὰ δύο σέ ἓνα - τὴν Θεότητα  
μετὴν ἀνθρωπότητα - κι ἔτσι ὑπέδειξε τὴν ταπεί-  
νωση σέ ὅλους, ὡς μόνη ὁδὸ πού ὁδηγεῖ πρὸς τὰ  
ἄνω, προβάλλοντας σήμερα τὸν ἑαυτό Του, παρά-  
δειγμα στοὺς ἀνθρώπους καὶ στοὺς ἁγίους Ἀγγέ-  
λους.

**Ο**πως δηλαδή δὲν ἐπαρκεῖ σέ μιά πόλη, καὶ  
μάλιστα μεγάλη, τὸ νερὸ ἑνὸς δοχείου γιὰ  
νά πίνη διαρκῶς, ἀλλὰ τὴς χρειάζεται μιά δική της  
πηγή, ἐπειδὴ ἔτσι δὲν θὰ παραδοθῇ ποτέ στοὺς  
ἐχθρούς ἀπὸ δίψα, ἔτσι ἀκριβῶς δὲν ἦταν δυνατόν  
νά ἐπαρκεῖ γιὰ διαρκὴ ἁγιασμό ὄλων, οὔτε ἀνθρω-  
πος οὔτε ἅγιος Ἀγγελος· ἀλλὰ χρειαζόταν μιά  
βρύση πού νά ἔχει μέσα τὴς τὴν πηγή, ὥστε αὐτοὶ  
πού θὰ τὴν πλησιάζουν καὶ θὰ χορταίνονται, νά  
μένουν ἀήττητοι ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς. Γι' αὐτὸ οὔτε  
Ἀγγελος οὔτε ἀνθρώπος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ  
Κύριος ἦλθε καὶ μᾶς ἔσωσε.

Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς

Ἀπό  
τὴ  
σοφίᾶ  
τῶν

Γερόντων

✘ Ἀδελφοί μου, τὸ σῶμα εἶ-  
ναι ἡ Μάρθα, ἐνῶ ἡ ψυχὴ  
εἶναι ἡ Μαρία, ἡ ὁποία συμβολί-  
ζει τὴν ψυχὴ, στέκεται παρά  
τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ καὶ προσ-  
εύχεται. Γι' αὐτὸ λέγει ὁ Κύρι-  
ος ὅτι "ἡ Μαρία τὴν ἀγαθὴν  
μερίδα ἐξελέξατο". Εἴμεθα ὑπο-  
χρεωμένοι νά συμφιλιώσουμε  
τὴν Μάρθα καὶ τὴν Μαρία,  
δηλαδή πρῶτα νά προσευχώμε-

θα καὶ κατόπιν νά κάνουμε καὶ τὸ τὸ διακόνημά μας προσευ-  
χόμενοι μετὸν νοῦ καὶ τὴν καρδιά.

✘ Ἄκουσε, ἀδελφέ. Ἐσὺ ξέρεις νά προσεύχουσαι, ξέρεις  
νά πηγαίνεις στὴν Ἐκκλησία, ξέρεις νά νηστεύεις, ξέ-  
ρεις νά κάνεις ἐλεημοσύνη, ξέρεις ὅλες τίς ἐντολές τοῦ  
Θεοῦ. Τὸ μόνο πού μένει εἶναι νά θελήσης νά τίς ἐφαρμό-  
σης, διότι διαφορετικὸ δὲν μπορεῖς νά σωθῆς!

✘ Ὅταν λέγεις: "Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, ἐλέ-  
ησόν με" τρέμει ὅλη ἡ κόλασις, μόνο νά τὴν λέγῃς ἀπὸ  
τὴν καρδιά σου!

Γέρον Κλεόπας Ἡλίου

✘ Ὁ Χριστὸς εἶναι φίλος μας, εἶναι ἀδελφός μας, εἶναι  
ὁ,τι καλὸ καὶ ὠραῖο. Εἶναι τὸ πᾶν. Εἶναι φίλος μας καὶ  
τὸ φωνάζει: "Σὰς ἔχω φίλους βρέ, δὲν τὸ καταλαβαίνετε;  
Εἴμαστε ἀδελφία. Βρέ, δὲν βαστάω τὴν κόλασις στὸ χέρι, δὲ  
σὰς φοβερίζω, σὰς ἀγαπᾶω! Σὰς θέλω νά χαίρεστε μαζί μου  
τὴν ζωὴ".

✘ Ὁ Χριστὸς εἶναι νέα ζωὴ. Ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ πᾶν. Εἶ-  
ναι ἡ χαρὰ, εἶναι ἡ ζωὴ, εἶναι τὸ φῶς, τὸ φῶς τὸ ἀληθι-  
νόν, πού κάνει τὸν ἀνθρώπο νά χαίρεται, νά πετάη, νά βλέ-  
πη ὅλα, νά βλέπη ὅλους, νά πονᾷ γιὰ ὅλους, νά θέλη  
ὅλους μαζί του, ὅλους κοντὰ στὸν Χριστό.

✘ Οἱ ἀλήθειες τοῦ Θεοῦ, ὅπως τίς ἔχει πει ἀπὸ τὴν ἀρ-  
χή, αὐτές εἶναι, δὲν ὑπάρχουν ἄλλες ἀλήθειες, νέες,  
ἐπειδὴ ὁ κόσμος προόδεψε καὶ ἡ ἐπιστήμη καὶ οἱ ἀνθρώποι  
πῆγανε στὰ ἄστρα!

Γέρον Πορφύριος

✘ Οἱ πνευματικοὶ ἀγῶνες πρέπει νά φέρουν τὴν σφραγι-  
δα τῆς εὐκρινούς ἀγάπης καὶ ταπεινώσεως. Γιατί μό-  
νο ἐκεῖνος, πού ἔχει τὸ ἔνδυμα αὐτό, δὲν ὑπολογίζει τίς  
δυσκολίες πού ἔχει ἡ ζωὴ αὐτή, οὔτε τὴν ἐχθρα τοῦ  
Σατανᾶ, οὔτε τὴν κακία πού δεῖχνουν τὰ ὄργανά του.

Γέρον Ἀμφιλόχιος

**Μ**έ τιμή και αγάπη αφιερώνουμε τη στήλη αυτή στη μνήμη του μακαριστού γέροντος Νικολάου Σάγου, που έκοιμήθη στις 23 Δεκεμβρίου 2001. Όπως ο ίδιος είχε ζητήσει να γράψουν στον τάφο του, "έδω τελείωσε ένας βίος και αρχι-

σε μία νέα ζωή. Ο πιστεύων εις έμέ καν άποθάνη ζήσεται".

**Ο** π. Νικόλαος γεννήθηκε στους Καλημεριάνους της Κύμης στις 25 Νοεμβρίου 1906, άνήμερα της Άγίας Αικατερίνης, την όποία πολύ εύλαβείτο. Από νεαρής ηλικίας συνδέθηκε με γνωστούς Γέροντες, πνευματικά άναστήματα της εποχής του, όπως ο π. Σίμων, π. Πορφύριος, π. Γιαΐσιος, με τους όποιους είχε, όπως έλεγε, "πνευματική τηλεπικοινωνία".

**Τ**ό 1933 χειροτονήθηκε Ιερεύς. Ενώ ύπηρετούσε ως νεαρός Ιερεύς, κάποιοι γονείς έφεραν να "διαβάση" τό άρρωστο παιδί τους, για τό όποιο οι γιατροί δέν μπορούσαν να βρούν από τί πάσχει. Ο Παππούλης βασανιζόταν να βρη τί έφταιγε για την άρρώστια του παιδιού. Μιά νύχτα, είχε την πληροφορία να άνοιξη ένα συγκεκριμένο βιβλίο σε μία ώρισμένη σελίδα. Εκεί διάβασε τί έπρεπε να κάνει και είπε στους γονείς του παιδιού: "Στό παιδί αυτό πρέπει να λείπουν γράμματα". Εννοούσε, βέβαια, ότι δέν του είχε διαβαστή όλόκληρη ή άκολουθία του Βαπτίσματος. Κάθισε, λοιπόν, και του διάβασε όλα τά "γράμματα" της Άκολουθίας και τό παιδί - ώ του θαύματος! - έγινε καλά.

**Μ**ετά τά πρώτα χρόνια της Ιερουσύνης του, επί 65 συναπτά έτη ύπηρετησε και διακόνησε με πολλή αγάπη στον Ιερό Ναό του Εΰαγγελισμού της Θεοτόκου, στους Καλημεριάνους.

**Ο**σοι τον γνωρίσαμε και πήραμε την εύλογία του, αγαλόμεθα, γιατί τώρα άκόμη πιό δυνατά τον έχομε μεσίτη προς τον Κύριο στους ούρανούς, γεμάτον πατρική αγάπη. Οι άναμνήσεις από τις ιδιαίτερες στιγμές μαζί του, οι συμβουλές και τό παράδειμά του ζουν μέσα μας και φωτίζουν τη ζωή μας. Ταπεινός και άφανής για τους πολλούς, ήταν συγχρόνως γνωστός και σεβαστός έως και στις πιό μακρινές ήπειρους της γής.

**Η** ζωή του ύπηρεξε σεμνό και ζωντανό παράδειγμα εύσεβείας, πίστεως και βαθειάς αγάπης προς τον Θεό και τον συνάνθρωπο. Η μεγαλύτερη χαρά του ήταν να βρίσκεται στον Ναό. Μέχρι τά βαθειά γεράματά του και παρά τους πόνους που είχε στα τελευταία χρόνια, αυτός χειμώνα καλοκαιρι σηκωνόταν από τη νύχτα, έπαιρνε τό μπαστονάκι του και ανέβαινε στην εκκλησία, στον Ναό της Μεγαλόχαρης. Άναβε μόνος του τά καντήλια, εύπρέπιζε με πολύ ζήλο τον Ιερό Ναό, και άρχιζε τις προσευχές και τις Άκολουθίες. Άρχιζε από πολύ νωρίς, γιατί είχε ένα μπλοκάκι γεμάτο με μικρά γραμματάκια, τά όνόματα των πνευματικών του παι-

# Άλλος

## Ένας χαρισματούχος

### Παππούλης έφυγε...

διών, και προσευχόταν για όλους καθημερινά, παρακολουθώντας του καθενός την πνευματική πρόοδο και τά προβλήματα που περνούσε.

**Τ**ους τελευταίους μήνες, που ο ίδιος άσθένησε σοβαρά και άναγκάστηκε να μείνη στην Άθή-

να, υπέμεινε τους φρικτούς πόνους με καρτερία, δοξάζοντας τον Θεό και επαναλαμβάνοντας τά λόγια του Ιερού Χρυσόστομου: "Δόξα τώ Θεώ πάντων ένεκεν. Ου γάρ παύσομαι έσαι τόυτο έπιλέγων επί πάνσιν..." Μέχρι τό τέλος άκουγε και συμβούλευε τά πνευματικά του παιδιά, άπαντούσε στα τηλεφωνήματά τους και, από τό κρεβάτι του πόνου, έντροφούσε στη συντροφιά των Άγιων και προσευχόταν για όλους έμάς.

**Ο** Παππούλης είχε λάβει ιδιαίτερη Χάρι από τον Θεό, να έπικοινωνή με τον πνευματικό χώρο. Είχε τό χάρισμα του διακριτικού πνευματικού. Κάποιος, όπως ο ίδιος έλεγε,

πήγε σ' έναν Άρχιερέα να έξομολογηθί και, λόγω των πολλών άμαρτιών του, εκείνος τον επέπληξε και τον έξαπέστειλε. Τό ίδιο έγινε και με έναν Ιερέα, στον όποιο πήγε. Κατόπιν, κατά Θεία Οικονομία, έμαθε για τον π. Νικόλαο και πήγε να έξομολογηθί. Πρίν άρχισεί να έξομολογηθί, του λέει, "Εγώ, Παππούλη, είμαι πολύ άμαρτωλός. Έχω κάνει τόσο πολλές άμαρτίες, που δέν μπορεί να τις άκούση άνθρωπος. Θα με δεχθής ή όχι;" Ο Παππούλης του λέει: "Εγώ γι' αυτό είμαι έδω". Εκείνος άρχισε να έξομολογηθί και, πραγματικά, ήταν πολλά και βαρειά τά άμαρτήματά του. Άφου τελείωσε την έξομολόγησι και του διάβασε την συγχωρητική εύχή, ο Παππούλης του είπε, "Τήν Κυριακή

μπορείς να κοινωνήσης". Εκείνος συγκλονισθηκε από αυτό, ήλθε σε κατάνυξι και έκλαιγε άσταμάτητα. Μετά αυτός έγινε ένας από τους πιό πιστούς και συνεπείς Χριστιανούς.

**Ε**να σπάνιο χάρισμα, που είχε ο Παππούλης, ήταν να έμπορη να γνωρίζη την πορεία και την κατάσταση της ψυχής των κεκοιμημένων. Μπορούσε να ρωτά και να παίρνη άπάντηση για διάφορα προβλήματα που άπασχολούσαν τους ανθρώπους. Προσευχόμενος, ξαφνικά βρισκόταν στον άνάλογο τόπο της ζωής του Χριστού, π.χ. στη Βάπτιση του Σωτήρος.

**Μ**έ όλους ήταν προσηνής και έλκυστικός συνομιλητής. Μάς τόνιζε να έννοούμε αυτά που λέμε στην προσευχή: να διαβάζουμε τά λόγια σαν να βγαίνουν από μέσα μας: να ζούμε αυτό που προφέρουμε με τά χείλη, κι άς μίν είναι πολλά τά λόγια. Και, με τό παράδειμά του, μάς δίδασκε πώς διαφέρει ή στεγνή ύποταγή στο γράμμα του νόμου από την έλεύθερη πειθαρχία στην ουσία των κανόνων και τον άληθινό φόβο Θεού.



# Ὁ Ἄγγελος ἔσβυνε τὰ ἁμαρτήματα

**Ε**νας εύλαβής Μοναχός, ἀπ' τὸ βουνό τοῦ Ὀλύμπου, λεγόμενος Σωφρόνιος, ἀφηγήθηκε ὅτι στὸν Ὀλύμπο ὑπῆρχε κάποιος Γέροντας πολὺ ἐνάρετος, πραγματικὰ θεοφόρος, στὸν ὁποῖο σύχναζαν πολλοὶ ἀδελφοὶ Μοναχοί, γιὰ νὰ ἀκούσουν ἀπὸ τὸ ἅγιο στόμα του λόγους ψυχικῆς σωτηρίας.

**Κ**αθώς, λοιπὸν, κάθονταν οἱ ἀδελφοὶ καὶ ἀκούγαν τὸν ἅγιο Γέροντα νὰ τοὺς ὁμιλῇ πάνω σὲ θέματα ψυχωφελῆ, ἦλθε καὶ κάποιος λαϊκός, ἔβαλε μετάνοια στὸν Γέροντα καὶ στάθηκε παράμερα. Ὄταν ὁ Γέροντας τὸν παρατήρησε προσεκτικὰ καὶ τὸν ρώτησε γιὰ ποιὸ λόγο ἦλθε κοντὰ του, ἐκεῖνος ἀπάντησε:

- Ἦλθα νὰ ἐξομολογηθῶ τίς ἁμαρτίες μου στὴν ἀγιοσύνη σου, ἅγιε Γέροντα.

Ὁ Γέροντας τὸν ξαναρωτᾷ:

- Θέλεις νὰ τὰ ἐξομολογηθῆς ἰδιαιτέρως, τέκνον μου, στὴν μετριότητά μου, ἢ μπροστὰ σὲ ὅλους τοὺς ἀδελφούς;

- Ἄν ἐσὺ τὸ θέλεις, τίμιε πάτερ, δὲν διστάζω νὰ ἐξομολογηθῶ τὰ κρίματά μου μπροστὰ σὲ ὅλους τοὺς Ἀδελφούς.

- Τότε, τοῦ λέγει ὁ Γέροντας, λέγε, τέκνον μου, χωρὶς νὰ ντρέπεσαι καθόλου.

**Α**ρχισε, λοιπὸν, ὁ λαϊκός νὰ λέγῃ ὅλα τὰ ἁμαρτήματά του, ἀκόμη καὶ ἐκεῖνα ποὺ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ φτάνουν στὰ αὐτιά τῶν ἀνθρώπων ἢ νὰ γράφονται. Ὄταν τελείωσε λέγοντας τὰ πάντα, στάθηκε μπροστὰ στὸν Γέροντα, μὲ μάτια δακρυσομένα, τὸ βλέμμα κατεβασμένο καὶ τὴν καρδιά συντετριμμένη.

Ὁ Γέροντας τὸν πρόσεχε ἐπὶ ἀρκετὴ ὥρα, καὶ κάποια στιγμή τοῦ λέει:

- Θὰ ἦθελες, τέκνον μου, νὰ ντυθῆς τὸ ἅγιο Σχήμα τῶν Μοναχῶν;

- Ὁ, ναί πάτερ μου, τὸ θέλω πάρα πολὺ· καὶ στοὶ σακκούλι μου ἔχω κιόλας τὰ καλογερικά ράσα.

Ὁ Γέροντας τὸν κατήχησε καὶ, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀκολουθία τῆς κουράς, τὸν ἔντυσε μὲ τὸ ἅγιο Σχήμα τῶν Μοναχῶν. Μετὰ τοῦ λέει:

- Πορεύου τώρα εἰς εἰρήνην, τέκνον, καὶ ἀπὸ ἐδῶ κι ἐμπρός προσπάθησε νὰ μὴν ξαναπέσης σὲ ἁμαρτία.

Τότε πῆρε συγχώρεσι, ἔβαλε μετάνοια καὶ ἀνεχώρησε δοξάζοντας τὸν Θεόν.

**Ο**ἱ Μοναχοὶ ποὺ παρακολούθησαν τὰ συμβάντα, ἔδειξαν τὴν ἀπορία τους καὶ ρώτησαν ἀμέσως τὸν ἅγιο Γέροντα:

- Πῶς γίνεται, τίμιε πάτερ, νὰ ἐξομολογητῆι μπροστὰ μας τόσο πολλά, κι ἐσὺ δὲν τοῦ ἔδωκες οὔτε τὸν παραμικρὸ κανόνα ἢ ἐπιτίμιο;

**Ω** ἀγαπημένα μου τέκνα, τοὺς ἀποκρίνεται ὁ Γέροντας. Δὲν βλέπατε τὸν φοβερὸ καὶ λαμπροφορεμένον ἄνδρα, ποὺ στεκόταν ἐδῶ ἐμπρός μας, καὶ τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπο ἦταν σάν ἀστραπὴ καὶ τὰ ἐνδύματά του σάν τὸ φῶς; Αὐτός, λοιπὸν, κρατοῦσε στοὶ χέρι του ἓνα χαρτί, στοὶ ὁποῖο ἦταν γραμμένα τὰ ἁμαρτήματα τοῦ ἐξομολογουμένου· εἶχε ἀκόμη καὶ μελάνι καὶ ἓνα κοντύλι ἀπὸ καλάμι. Καί, καθὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἐξομολογεῖτο στὴν ἀναξιοτήτά μου καὶ μπροστὰ σας τὰ ἁμαρτήματά του, ἐκεῖνος τὰ ἔσβηνε μὲ τὸ καλάμι του.

**Α**φοῦ, λοιπὸν, ὁ πολυεὐσπλαχνος καὶ πολυέλεος Θεὸς τοῦ τὰ συγχώρησε, ποῖός εἶμαι ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς καὶ ἀνάξιος, ποὺ θὰ τοῦ βάλω κανόνες καὶ ἐπιτίμια;

**Σ**άν ἀκούσαν ὅλα τοῦτα οἱ μοναχοὶ, κυριεύθηκαν ἀπὸ φόβο γιὰ τὰ γενόμενα καὶ τὰ λεγόμενα. Ἐβαλαν μετάνοια στὸν ἅγιο Γέροντα, εὐχαριστώντας καὶ δοξάζοντας τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ. Καί, γεμάτοι ἀπὸ θαυμασμό καὶ καταθαμπωμένοι ἀπὸ τὰ ξένα καὶ παράδοξα ἔργα τοῦ πολυεὐσπλαχνου Θεοῦ, ἀναχώρησαν ἀπὸ τὸ κελλί τοῦ ἁγίου Γέροντα.

**Τ**ρεῖς Ἀδελφοὶ συμφώνησαν νὰ θερίσουν ἐξήντα στρέμματα χωράφι. Τὴν πρώτη ἡμέρα ὅμως ποὺ ἐπιασαν δουλειά ἔτυχε νὰ ἀρρωστήσῃ ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς καὶ ἀναγκάστηκε νὰ γυρίσῃ πίσω στὴν Σκῆπη.

Οἱ ἄλλοι δύο ποὺ ἔμειναν εἶπαν μετὰξὺ τους:

- Δὲν κάνουμε μιά μικρὴ προσπάθεια νὰ θερίσωμε κι' ἐκεῖνο ποὺ ἀναλογεῖ στὸν Ἀδελφὸ; Μὲ τὴν εὐχή του θὰ τὸ κατορθώσωμε.

**Τ**ὸ εἶπαν καὶ τὸ ἔκαναν. Ὄταν τελείωσε τὸ θερίσμα, ἐκάλεσαν τὸν Ἀδελφὸ νὰ πάρῃ τὸ μισθὸ του.

- Ποιὸ μισθὸ; ἔλεγε ἐκεῖνος. Ἀφοῦ δὲν πρόλαβα νὰ θερίσω.

- Μὲ τὴν εὐχή σου ἔγινε ὅπως πρέπει ἢ δουλειά, τοῦ ἀπαντοῦσαν οἱ ἄλλοι δύο. Ἐλα τώρα νὰ πληρωθῆς.

**Ε**πειδὴ ἐκεῖνος δὲν ἐδέχετο νὰ πάρῃ μισθὸ καὶ οἱ ἄλλοι ἐπέμεναν νὰ τοῦ δώσουν, γιὰ νὰ μὴ φιλονικούν ἐπῆγαν σ' ἓνα γείτονά τους Γέροντα νὰ τοὺς λύσῃ τὴ διαφορά.

- Ἀββα, ἀρχισε πρῶτος ὁ Ἀδελφός ποὺ εἶχε ἀρρωστήσῃ, πῆγαμε οἱ τρεῖς μας νὰ θερίσωμε. Ἐγὼ ὅμως, προτοῦ πιάσω δρεπάνι στοὶ χέρι, ἀρρώστησα καὶ ἔφυγα. Οἱ Ἀδελφοὶ ἐδῶ μὲ ἀναγκάζουν τώρα νὰ πάρω μισθὸ, ποὺ δὲν ἐργάστηκα. Τὸ βρῖσκεῖς δίκαιο αὐτό;

- Ἀββα, ἐπενέβησαν οἱ ἄλλοι, οἱ τρεῖς μαζί ἀναλάβαμε ἐξήντα στρέμματα χωράφι. Ἄν θερίζαμε ὅλοι, εἶναι ἀπίθανο νὰ τελειώναμε στὴν ὠρισμένη προθεσμία. Ὄμως μὲ τὴν εὐχή τοῦ Ἀδελφοῦ οἱ δύο μας τὸ βγάλαμε εἰς πέρας πολὺ πῖο γρήγορα. Δὲν εἶναι λοιπὸν δίκαιο νὰ πάρῃ τὸν μισθὸ του;

**Ο** Γέροντας ἐθαύμασε τὴν ἀγάπη τῶν Ἀδελφῶν ἐκείνων. Ἐπῆρε εὐθύς τὸ ξύλο καὶ ἔκρουσε γιὰ νὰ μαζευτοῦν ὅλοι οἱ Μοναχοὶ τῆς Σκῆτης σὲ σὺναξι.

- Ἐλάτε, Πατέρες καὶ Ἀδελφοί, νὰ κάνωμε σήμερα μιά δίκη, τοὺς εἶπε, ὅταν συγκεντρώθηκαν, καὶ διηγήθηκε τὴν ὑπόθεσι.

**Τ**ὸ ἀποτέλεσμα ἦτο νὰ ἀναγκάσουν τὸν Ἀδελφὸ νὰ πάρῃ τὸν μισθὸ του. Ἐκεῖνος τὸν πῆρε κλαίγοντας καὶ ἔλεγε διαρκῶς, πῶς τὴν ἡμέρα ἐκείνη οἱ Ἀδελφοὶ τὸν εἶχαν ἀδικήσει.

## Τό Στάρι του Ἁγίου Νικολάου

**Ο**ι Γέροντες Χρῦσανθος καί Μιχαήλ, ἀδελφοί τῆς Μονῆς Γρηγορίου, στά χρόνια τῆς Γερμανικῆς Κατοχῆς τοῦ 1941-42, ὅταν στήν ἀποθήκη κοσκίνιζαν τό τελευταῖο σιτάρι πού εἶχε ἀπομείνει γιά νά τό ἀλέσουν, ἐκεῖ πού τό καθάριζαν, πέρασε ἕνα γεροντάκι σάν κοσμικός Παπάς, χαιρέτησε τούς ἀδελφούς καί ρώτησε: "Τί κάνετε ἐκεῖ ἀδελφοί; Αὐτό εἶναι τό σιτάρι σας; Δέν ἔχετε ἄλλο ἀπ' αὐτό;" Οἱ Πατέρες εἶπαν πώς εἶναι τό τελευταῖο καί λόγω τῆς Κατοχῆς δέν βρίσκουν νά ἀγοράσουν. ("Ἄς σημειωθῆ, πώς τό Μοναστήρι αὐτό, γιά νά περάσῃ τή χρονιά του, χρειάζεται περισσότερο ἀπό ὀκτώ με δέκα χιλιάδες ὀκάδες σιτάρι καί τότε δέν ἔβρισκες οὔτε μιά ὀκά γιά ν' ἀγοράσεις).

**Τ**ὸ φαινόμενο γεροντάκι, ζήτησε νά τοῦ δώσουν στό χέρι μερικά σπιριά ἀπό το σιτάρι. "Ὅταν τοῦ ἔδωσαν καί τὰ πήρε στό χέρι του, τὰ εὐλόγησε καί τὰ ἔριξε πάνω στό ἄλλο σιτάρι. Εὐλόγησε δέ καί τὰ τέσσερα σημεία τοῦ ὀρίζοντα καί τό Μοναστήρι καί πήγαινε νά βγῆ ἔξω ἀπό τήν ἀποθήκη

**Ἐ**νας ἀπό τούς Πατέρες τόν ρώτησε: "Ἀπό πού εἶσαι, Πάτερ;" Γιατί πέρασαν πώς εἶναι κανένας Παπάς ἀπό τόν κόσμο καί πήγε ἐκεῖ γιά νά προσκυνήσῃ.

**Α**ὐτός ἀπάντησε πώς εἶναι ἀπό μακριά, ἀπό τὰ Μύρα Ἀτῆς Λυκίας, κι ἔφυγε. Οἱ Πατέρες μέ θαυμασμό καί ἐνδιαφέρον εἶπαν: "Αἱ εἶσαι πατριώτης τοῦ Προστάτη τῆς Μονῆς μας, τοῦ Ἁγίου Νικολάου, κάθησε νά σοῦ δώσουμε λίγο ψωμί καί προσφαί νά φᾶς κάτι ἀπό τό Μοναστήρι μας". Καί, ἐνῶ ἕνας ἀπό τούς ἀδελφούς ἔτρεξε ἔξω, νά φέρῃ λίγο ψωμί κι ἐλιές, τό γεροντάκι ἔκανε πώς βγήκε ἔξω ἀπό τό Μοναστήρι, κι ἔγινε ἀφαντος. Τρέξανε ὅλοι αὐτοί οἱ Πατέρες, ἐδῶ ἦταν, ἐκεῖ ἦταν, ἀλλά πούθενά δέν τόν εἶδαν νά πηγαίνει. Τότε κατάλαβαν, ὅτι ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Ἅγιος Νικόλαος, καί τό λίγο ἐκεῖνο σιτάρι, πού δέν θά ἦταν περισσότερο ἀπό ἑκατόν πενήντα ὀκάδες, ἔφτασε καί τελείωσαν τήν χρονιά μέχρι πού βγήκε ἡ νέα σοδειά. Δηλαδή, ἀπό τόν μήνα Δεκεμβρίου, πού ἔγινε τό θαῦμα αὐτό, μέχρι τόν Ἰούνιο - Ἰούλιο τοῦ ἄλλου χρόνου, πέρασαν μέ αὐτό τό λίγο σιτάρι, πού εὐλόγησε ὁ Ἅγιος Νικόλαος.

**Τ**έτοια θαύματα, στή Μονή Γρηγορίου, ὁ Ἅγιος Νικόλαος ἔχει κάνει πολλές φορές, ὅπως δηγοῦνται οἱ Πατέρες. Πολλές φορές, στήν πανηγυρί του,

### ΤΑ ΜΕΤΡΗΜΕΝΑ ΒΗΜΑΤΑ

**Α**πό τήν παραλία τῆς Ἁγίας Ἄννης, ἀνεβαίνοντας δεξιά πρὸς τὰ ἑπάνω, γιά νά πάμε συντομώτερα στή Μικρή Ἁγία Ἄννα, παίρνουμε ἕνα πολύ δύσκολο καί ἀνηφορικό δρόμο, πού ὁ περισσότερος εἶναι ὅλο σκαλοπάτια. Στό δυσκολώτερο σημείο τῆς ἀναβάσεως, ἕνας μεσήλικας Μοναχός, ὁ ὁποῖος πρῖν νά γίνει Μοναχός ἦταν ἀξιωματικός τοῦ Στρατοῦ, ἀκούμπησε στόν κορμό ἑνός δένδρου γιά λίγο νά ξεκουραστῆ ἀπό τόν πολύ κόπο τοῦ ἀνήφορου καί τό φορτίο του μέ τὰ τρόφιμα στήν πλάτη.

**Σ**τενοχωρημένος ἀπό τήν κούρασι, εἶπε μέσα του: "Ἄραγε θά ἔχουμε κανένα ἰδιαίτερο μισθό πού μεταφέρουμε τὰ τρόφιμά μας καί δέν καθόμαστε κάτω στήν παραλία νά τὰ τρώμε, ἀλλά τὰ ἀνεβάζουμε τόσο ψηλά, δέν εἶναι ἄραγε αὐτό πού κάνουμε ἀνόητο;"

**Σ**άν ἀπάντησι στή σκέψι του, ἀκουσε φωνή πού τοῦ ἔλεγε: "Ὅλοι οἱ κόποι ἀναγνωρίζονται καί τὰ βήματα πού κάνετε γιά τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μετριῶνται καί πληρώνονται". Ὁ ἀδελφός, μετὰ ἀπό τήν πληροφορία αὐτή ἀναπτερωμένος στό ἠθικό, περνοῦσε συχνότερα ἀπό τό μέρος ἐκεῖνο χωρὶς νά κουράζεται. Καί στό σημείο αὐτό οἱ Πατέρες, γιά νά θυμούνται τό θαῦμα, ἔβαλαν εἰκόνα καί παλαιότερα ἀναβαν καντηλάκι πρὸς δόξαν Θεοῦ.

τούς πήγε ψάρια τὰ ὅποια μέ θαυματουργικό τρόπο τὰ πέταξε ἔξω ἢ θάλασσα, μέ πολύ μεγάλη θαλασσοταραχή, βγήκανε στόν Ἄροανᾶ, στήν παραλία.

Αθωνικά

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ  
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ  
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ  
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Μοναχός Σίμων - Κωνσταντῖνος Μπούκας

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Ἀριανίτου 13 114 72 ΑΘΗΝΑ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 17.6 €.



Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με

ΣΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ